

ผิดเต็มสุรา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๔๙๒/๒๕๔๒

การที่โจทก์ดื่มสุรานอกสถานที่ทำงานในช่วงเวลาที่โจทก์ได้ขออนุญาตด้วยวาจาต่อผู้บังคับบัญชาออกไปทำธุระส่วนตัว แม้การขออนุญาตดังกล่าวของโจทก์จะไม่ชอบด้วยระเบียบข้อบังคับ เนื่องจากมิได้ขออนุญาตเป็นหนังสือ แต่ผู้บังคับบัญชาก็ได้อนุญาตด้วยวาจาแล้ว ส่วนกรณีที่โจทก์เมาสุราและมีเหตุทะเลาะวิวาทกับ ส. ในบริเวณที่ทำงานของจำเลย การทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นเมื่อเวลาหลังเลิกงานแล้วโดยไม่ทำให้จำเลยเสียหายร้ายแรงตามข้อบังคับของจำเลย และแม้โจทก์โทรศัพท์แจ้งเหตุต่อผู้บังคับบัญชาว่าธุระยังไม่เสร็จ ก็ไม่ปรากฏว่าได้ทำให้จำเลยเสียหายอย่างร้ายแรง เช่นเดียวกัน ดังนั้นการกระทำดังกล่าวของโจทก์จึงไม่เป็นความผิดวินัยร้ายแรงตามข้อบังคับของจำเลยที่ได้กำหนด ให้เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อเมื่อการกระทำของโจทก์ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่จำเลยด้วย

การเลิกจ้างกรณีเช่นใดจะเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ ศาลแรงงานสามารถวินิจฉัยได้โดยคำนึงถึงเหตุอันควรในการเลิกจ้างประกอบกับระเบียบข้อบังคับการทำงานซึ่งถือได้ว่าเป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง

โจทก์ไม่ได้กระทำผิดระเบียบข้อบังคับหรือคำสั่งของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง ทั้งข้อบังคับของจำเลยกำหนดให้การลงโทษไล่ออกกระทำได้ในกรณีที่พนักงานกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เมื่อการกระทำของโจทก์ไม่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จำเลยมีคำสั่งลงโทษไล่ออกโจทก์ออกจากงานไม่ชอบด้วยระเบียบข้อบังคับของจำเลยจึงเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๙๘/๒๕๔๑

ขณะเกิดเหตุ โรงแรมจำเลยกำลังมีงานจัดเลี้ยงภายในบริเวณโรงแรม โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างจำเลยดื่มสุราจนมีเมามากภายในบริเวณโรงแรมเมื่อพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่ไปแล้วสามชั่วโมง แต่โจทก์ยังอยู่ในชุดทำงานและมีได้ตอกบัตรลงเวลาเลิกงาน โจทก์ลืมนอนหยายเท้าถีบตู้กระจกแสดงสินค้าของลูกค้าโรงแรมจำเลยแตกเสียหาย ดังนี้ เมื่อตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยที่ระบุว่า ดื่มเครื่องดื่มของเมาในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่หรือภายในบริเวณบริษัทและมาทำงานในขณะที่มีอาการเมามาก หรือมีเมามากจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายได้ เนื่องจากเสพเครื่องดื่มของเมาหรือยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ซึ่งหมายความว่า ดื่มเครื่องดื่มของเมาหรือมีเมามากในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่หรือขณะทำงานหรือมีเมามากจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ แต่กรณีของโจทก์เป็นเรื่องมีเมามากสุราหลังจากพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่หรือการทำงานแล้ว จึงไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานข้อนี้

ส่วนการที่โจทก์ดื่มสุราจนเมาลึ้มลงเท้าถีบตู้กระจกของลูกค้าจำเลยแตกเสียหายนั้น เมื่อไม่ใช่เรื่องโจทก์เจตนาทำลายทรัพย์สิน ชื่อเสียงและความมั่นคงของจำเลย แม้จะมีการจัดเลี้ยงอยู่ในบริเวณโรงแรมจำเลยแต่บริเวณที่โจทก์เมาสุรา และลึ้มลงเท้าถีบตู้กระจกลูกค้าจำเลยแตก

นั้นไม่ปรากฏว่าเป็นบริเวณที่จัดเลี้ยง จึงไม่เป็นเหตุให้จำเลยเสียชื่อเสียงและความมั่นคงของจำเลย ตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยที่ระบุ ความผิดประเภท ง ที่ว่า "เจตนาทำลายทรัพย์สิน ชื่อเสียง และความมั่นคงของบริษัท" การกระทำของโจทก์ไม่เป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานประเภทนี้เช่นเดียวกัน

สำหรับความผิดประเภท ข ที่ระบุว่า "อยู่ภายในบริเวณบริษัท หลังจากพ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่แล้ว หรือกลับเข้ามาในบริเวณบริษัทขณะที่ไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่หรือในขณะที่ลาหยุด โดยไม่มีเหตุอันสมควรพนักงานทุกคนต้องออกจากบริเวณบริษัท ภายในครึ่งชั่วโมงหลังจากที่พ้นเวลาปฏิบัติหน้าที่แล้ว (พนักงานระดับบริหาร และหัวหน้าแผนกต่าง ๆ ถือว่าปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลาในขณะที่อยู่ในบริเวณบริษัท)" เมื่อการกระทำผิดในข้อนี้ตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยได้กำหนดโทษสำหรับความผิดประเภทนี้ไว้ถึง ๓ ชั้น คือ ความผิดครั้งที่หนึ่งออกหนังสือเตือนเป็นลายลักษณ์อักษร ความผิดครั้งที่สอง ออกหนังสือเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรครั้งสุดท้าย ความผิดครั้งที่สาม ปลดออกจากงานโดยไม่จ่ายค่าชดเชยกรณีจึงมิใช่เป็นเรื่องร้ายแรงที่จำเลยอาจเลิกจ้างได้ทันทีโดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๗ (๔) การที่โจทก์ซึ่งมิใช่พนักงานระดับบริหารหรือหัวหน้าแผนกเลิกงานแล้ว แต่ยังคงอยู่ในบริเวณโรงแรมจำเลยโดยมิได้ออกไปภายในครึ่งชั่วโมงตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของจำเลย จึงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือขัดคำสั่งจำเลยที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมในกรณีที่ไม่ร้ายแรงเท่านั้น เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์

โจทก์ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว แม้เป็นข้อที่ไม่ร้ายแรงแต่ก็ถือได้ว่าโจทก์จงใจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของจำเลยซึ่งเป็นนายจ้าง ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๕๕๓ จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าและไม่ต้องจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่โจทก์

เมื่อโจทก์ฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหรือคำสั่งของนายจ้างอันชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว แม้เป็นข้อที่ไม่ร้ายแรงก็ตาม แต่การที่จำเลยประกอบธุรกิจโรงแรมมีชื่อเสียงเป็นที่ไว้วางใจจากคนเดินทางหรือแขกที่มาพัก ในวันเกิดเหตุโจทก์เลิกงานแล้วยังอยู่ในชุดทำงาน และเมาสุราล้มลงนอนหงายเท้าถีบตู้กระจกของลูกค้ายจำเลยเสียหายเช่นนี้นับว่าจำเลยมีเหตุอันสมควรที่จะเลิกจ้างโจทก์ได้ กรณีมิใช่เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๙ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์

คำพิพากษากฎีกาที่ ๗๗๗๐/๒๕๓๘

ตามระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการทำงานของบริษัทจำเลยได้กำหนดเกี่ยวกับความผิดวินัยกรณีร้ายแรงไว้ตามหมวด ๗ ข้อ ๓ (๔) ว่า "การดื่มสุรา สิ่งมีนเมาหรือยาเสพติดในบริเวณบริษัท หรือในระหว่างปฏิบัติหน้าที่เป็นความผิดวินัยร้ายแรง" เจตนาอารมณ์หรือวัตถุประสงค์ที่

จำเลยได้กำหนดระเบียบข้อบังคับการทำงานดังกล่าวข้างต้นไว้ เพราะจำเลยต้องการที่จะกำหนดเป็นมาตรการเพื่อป้องกันภัยอันตรายหรือความเสียหายซึ่งจะเกิดแก่พนักงานทุกคนหรือแก่ทรัพย์สินของจำเลย อันอาจจะเกิดขึ้นได้ไว้วงหน้า เพราะการดื่มสุราหรือสิ่งมีเมามาก่อให้เกิดความประมาทในขณะปฏิบัติหน้าที่ได้ ทั้งนี้จำเลยมิได้กำหนดไว้ในระเบียบข้อบังคับการทำงานให้ผลจากการดื่มมากดื่มน้อยเพียงใด หรือผลจากการดื่มแล้วยังสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้หรือไม่มาเป็นเกณฑ์การพิจารณาถึงความร้ายแรงหรือไม่ โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลยในตำแหน่งพนักงานขับรถรับส่งผู้บริหารของบริษัทจำเลย ตั้งแต่เวลา ๑๗ ถึง ๒๐ นาฬิกา แม้ว่าจะอยู่ในระหว่างระยะเวลาทำงานล่วงเวลา แต่ก็ต้องถือว่าอยู่ในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งและหน้าที่ที่โจทก์ปฏิบัติย่อมต้องใช้ความรับผิดชอบและความระมัดระวังสูง หากประมาทเลินเล่อย่อมนำมาซึ่งความเสียหายได้ทันที ดังนั้น หากปล่อยให้โจทก์ดื่มสุราหรือสิ่งมีเมามากจนถึงขั้นไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้หรือมีเมามากจนก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นก่อนแล้วจึงถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง นายจ้างโดยทั่วไปหรือจำเลยก็ย่อมไม่ได้รับประโยชน์หรือความคุ้มครองในมาตรการที่ป้องกันภัยอันตรายที่จำเลยได้กำหนดไว้ หรือตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ ๔๗ (๔) แต่อย่างไรก็ตามการที่โจทก์ดื่มเบียร์เพียงครึ่งแก้วระหว่างระยะเวลาการทำงานล่วงเวลาจึงเป็นการผิดระเบียบข้อบังคับการทำงานของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง จำเลยเลิกจ้างได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๙๖/๒๕๓๔

จำเลยมีหน้าที่ขยับเขยื้อนของหนัก ต้องใช้ความระมัดระวังเมื่อจำเลยดื่มสุราในเวลาทำงาน แม้ได้ดื่มนอกที่ทำงาน แต่ได้กลับเข้าทำงานในลักษณะมีเมามากสุรา ถ้าจำเลยเข้าปฏิบัติหน้าที่ขับรถบรรทุก ก็อาจจะเกิดอุบัติเหตุหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ผู้เป็นนายจ้างได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดกรณีร้ายแรงโดยไม่จำเป็นต้องรอให้เกิดความเสียหายขึ้นก่อน โจทก์จึงมีสิทธิเลิกจ้างจำเลยได้ตาม พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๑๒๓ (๓)

แม้โจทก์ไม่ได้ลงโทษเลิกจ้าง ส.ด้วย ก็เป็นดุลพินิจในการลงโทษของโจทก์ผู้เป็นนายจ้าง ซึ่งหน้าที่ในความรับผิดชอบของลูกจ้างแต่ละคนอาจจะไม่เหมือนกัน การไม่ลงโทษเลิกจ้าง ส.จึงไม่อาจถือเป็นเหตุที่จะถือว่าการเลิกจ้างจำเลยเป็นการฝ่าฝืนต่อ พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๘ มาตรา ๑๒๑แต่อย่างใด

การกระทำผิดของจำเลยเป็นความผิดกรณีร้ายแรง เข้าเกณฑ์ที่โจทก์จะลงโทษเลิกจ้างได้ การเลิกจ้างของโจทก์จึงไม่ใช่เป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรมตามคำสั่งของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๑๖/๒๕๒๕

ระเบียบเกี่ยวกับการทำงานของจำเลยกำหนดโทษฐานดื่มสุราในขณะปฏิบัติหน้าที่ของยามไว้ให้มีโทษถึงให้ออกหรือไล่ออกอันเป็นโทษสูงสุด แสดงว่าจำเลยประสงค์ให้การฝ่าฝืน

ระเบียบข้อนี้เป็นกรณีที่ร้ายแรง ทั้งผู้ว่าจ้างบริษัทจำเลยให้รักษาความปลอดภัยก็ประสงค์ให้ ยามปราศจากการมีเหมืออย่างแท้จริง จึงกำหนดไว้ในสัญญาว่ายามที่ปฏิบัติหน้าที่จะต้องงดเว้น การดื่มสุราหรือเสพของมึนเมา ๔ ชั่วโมง ก่อนถึงเวลาปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้ การที่โจทก์ทั้งสองดื่ม สุราในเวลาปฏิบัติหน้าที่ซึ่งอาจทำให้ปฏิบัติหน้าที่ผิดพลาดหรือบกพร่องได้โดยง่าย เพราะขาด สติสัมปชัญญะ ที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมาก ทั้งแก่บริษัทจำเลยผู้เป็นนายจ้างของ โจทก์ และแก่ผู้ที่ว่าจ้างบริษัทจำเลยให้รักษาความปลอดภัยให้ จึงเป็นการฝ่าฝืนระเบียบ เกี่ยวกับการทำงานของจำเลยเป็นกรณีร้ายแรง จำเลยมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์โดยไม่ต้องจ่าย ค่าชดเชย

คำพิพากษากฎีกาที่ ๑๔/๒๕๒๕

แม้การที่โจทก์ดื่มสุราในหอพักจะถือว่าเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับหรือระเบียบเกี่ยวกับการ ทำงานก็ตาม แต่การฝ่าฝืนนั้นนายจ้างจะไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยได้ก็ต่อเมื่อได้ตักเตือนเป็นหนังสือ แล้ว เว้นแต่กรณีที่ร้ายแรงก็ไม่จำเป็นต้องตักเตือน ดังนั้น เมื่อจำเลยเลิกจ้างโจทก์เพราะเหตุ ดังกล่าวโดยไม่เคยมีหนังสือตักเตือนโจทก์ จำเลยจึงต้องจ่ายค่าชดเชยให้โจทก์เพราะการดื่มสุรา ส่งเสียงดังไม่ใช่กรณีที่ร้ายแรง ทั้งข้อบังคับก็ไม่ได้ระบุไว้ว่าเป็นความผิดร้ายแรงด้วย

ส่วนการที่โจทก์ไปพูดขอยืมเงินจากยามเพื่อจะไปยืมน้องชายจำเลยซึ่งเป็นนายจ้าง การ กระทำของโจทก์ก็ยังไม่เป็นความผิด ไม่เข้าเกณฑ์การกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่นายจ้าง ไม่เข้าข้อยกเว้นที่จำเลยจะไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยอีกเช่นกัน